

Легенда за вълшебната детелина

Предизвикателството на Мерлин

Някога много отдавна в едно далечно кралство магьосникът Мерлин събрал всички рицари от околността. Отвел ги в градините на замъка и им казал: „Дълго време мнозина от вас искаха да им определя някакво изпитание за преодоляване. Някои ми предложиха да организирам турнир между всички рицари в кралството. Други поискаха да проведе състезание, което да докаже уменията ви в боравенето с копие и меч. Така или иначе, аз реших да ви предложа едно по-различно предизвикателство.”

Напрежението силно нараснало. Мерлин продължил: „Чух, че след седем дни, броени от днешния, в нашето кралство ще израсне Вълшебната детелина.”

Рицарите засушукали помежду си. Не ги свъртало на едно място. Някои знаели за какво говори магьосникът, а други не. Мерлин изшъткал на всички: „Тихо! Тихо! Оставете ме да обясня какво представлява Вълшебната детелина. Това е единствената четирилистна детелина, която осигурява на притежателя си уникален дар - неограничен късмет. Нито времето, нито пространството му поставят предели. Той дава успех в битката, в работата, в любовта, в трупането на богатства... щастие без граници!”

Силно развълнувани, рицарите отново започнали да говорят помежду си. Всеки един от тях искал да намери Вълшебната четирилистна детелина. Някои дори се изправили и надали победни викове.

Мерлин отново успял да ги укроти и продължил: „Запазете тишина! Тихо! Още не съм ви казал всичко. Четирилистната детелина ще израсне в Омагьосаната гора, отвъд дванадесетте хълма, отгътък Забравената долина. Не зная точното място, но детелината ще се появи някаде в онази гора.”

Цялото въодушевление, което рицарите проявили в началото, се изпарило. Внезапно настъпила тишина, а след това взели да се чуват обезкуражени гласове. Омагьосаната гора на големина била колкото цялата обитавана площ на кралството. Това били стотици акра гъсталак. Та как можело една мъничка четирилистна детелина да бъде намерена на такава огромна територия? Откриването на игла в купа сено щяло да бъде сто пъти по-лесна задача. Това с иглата поне щяло да бъде разумно предизвикателство.

Изправени пред такова непреодолимо изпитание, повечето от рицарите започнали да напускат кралския замък, като мърморели и хвърляли неодобрителни погледи към Мерлин, когато минавали край него.

- Обади ми се, ако ти дойде на ум някакво по-приемливо предизвикателство – казал един.

- Ако знаех за какво става въпрос, въобще нямаше да си правя труда да идвам – рекъл друг.

- Ама че изпитание! Защо не ни изпрати в пустинята, за да ти донесем синьо зрънце пясък? Това щеше да е по-лесно – подхвърлил иронично трети рицар.

Един след друг рицарите напусkali градината и се връщали при конете си. Накрая останали само двама.

- Е – попитал Мерлин – вие няма ли да си тръгвате?

Единият рицар на име Нот, който носел черна перелина, отвърнал:

- Знам, че ще е трудно. Омагьосаната гора е огромна. Ала аз познавам някой, който може да ми помогне. Смятам, че мога да намеря онази детелина. Ще потърся Вълшебната четирилистна детелина – и тя ще бъде моя.

Другият рицар, чието име било Сид и бил загърнат в бяла перелина, запазил мълчание, докато Мерлин не погледнал към него, за да разбере какво е мнението му. Тогава казал:

- Щом казваш, че Вълшебната четирилистна детелина, която дарява безграничен късмет, може да бъде намерена в гората, значи със сигурност е така. Вярвам ти. Затова ще отида в гората.

И така, двамината рицари се отправили към Омагьосаната гора – Нот върху черния си кон, а Сид на гърба на своя бял кон.

Второ правило на добрата сполука:

Мнозина са тези, които искат Добрата Сполука, ала малцина са онези, които са готови да я преследват.

Да се пресече цялото кралство, за да се достигна Омагьосаната гора, било опасно и изтощително начинание. Пътуването отнело на рицарите два дена – така им останали само пет, в които да намерят Вълшебната детелина. Нямали време за губене. Въпреки това и двамата решили да си починат и да започнат търсенето от другата заран.

Всъщност рицарите пътувал поотделно и не се срещнали на нито едно от местата, където спирали, за да си починат и да напоят конете си. Когато стигнали гората, никой от тях не знаел къде е другият.

Самата гора била много тъмна. В нея царял мрак дори и през деня, защото огромните корони на дърветата закривали слънцето. Когато паднала ноща, тя била студена и тиха. Обитателите на Омагьосаната гора знаели за присъствието на двамата новодошли.

На следващия ден, много рано сутринта, Нот вече търсил детелината в гората. Ето какви били първите му мисли: “Вълшебната детелина ще израсне от пръстта. А кой е този, който познава всяка педя земя в Омагьосаната гора? Не е трудно да се отговори: Принцът на земята. Или – иначе казано – Гномът. Той живее под земята и е прокарал тунели и коридори през цялата територия на Омагьосаната гора. Гномът ще ми каже къде ще израсне Вълшебната четирилистна детелина” И Нот, рицарят с черната перелина и черния кон започнал да разпитва всички странни същества, които срещал по пътя си, къде може да бъде открит Гномът, докато накрая Принцът на земята се изправил пред него.

- Какво желаеш? – попитал Гномът – Казаха ми, че си ме търсил цял ден.

- Така е – отвърнал Нот, докато слизал от коня си – Научих, че след пет дни, считано от днес, една вълшебна четирилистна детелина ще разцъфне в тази гора. И понеже детелината може да израсне единствено от почвата, ти, Принце на земята, би трябвало да знаеш къде ще се появява тя. Само ти познаваш всеки милиметър от пръстта под тази необятна гора. По-добре от когото и да било познаваш и корените на всички растения, храсти и дървета, които растат в гората. Ако Вълшебната четирилистна детелина ще се появява след пет дена, ти би трябвало да си видял вече нейните корени. Кажи ми къде е тя.

- Хммм – замислил се Гномът.

- Знаеш не по-зле от мен – продължил Нот, – че Вълшебната детелина носи неограничен късмет само на рицарите, така че тя няма стойност за теб, тъй като си Гном, нито пък на който и да е друг от обитателите на Омагьосаната гора. Кажи ми къде ще се появи детелината. Знам че ти е известно.

- Наясно съм каква е силата на Вълшебната четирилистна детелина. Освен това аз имам целия необходим за един Принц на земята късмет; детелината ще си е за теб, стига да можеш да я намериш. Само че не съм виждал корените ѝ в тази гора. Всъщност в Омагьосаната гора не расте детелина. Който ти е казал, че ще я намериш тук, най-вероятно те е излъгал.

- Сигурен ли си, че тъкмо ти не ме лъжеш? Надявам се, че вече не си казал на Сид – рицаря с бялата пелерина и белия кон – къде ще се появи детелината! – избухнал гневно Нот.

- Не знам за какво говориш! Не знам и кой е този Сид, нито пък имам представа кой ти е наприказвал тези глупости. В тази гора никога не е израствало нито едно стръкче детелина, дори и такова с три листа. Съвсем ясно е – детелините не растат в гората, защото просто не могат да растат там. Я ме остави намира! Живея в тази гора повече от сто и петдесет години и никой не ми е задавал толкова глупав въпрос. А сега много ти здраве!

Нот, рицарят с черната пелерина, осъзнал, че няма смисъл да настоява. Той се качил на коня си и поел обратно, решавайки да изчака още един ден. В крайна сметка Гномът можело да се окаже прав, а Мерлин да е този, който бил определил погрешно мястото.

В момента Нот чувствал това, което усещат всички хора, когато им се каже, че късметът не е на тяхна страна – страх. Ала най-лесното нещо, което човек може да направи, е да замени страха със скептицизъм, като си каже: “Това просто не е възможно”. Този отговор отблъсква страха от липсата на късмет. И Нот си избрал точно него. Затова той решил, че няма да слуша Гнома. Прекарал известно време в отхвърляне на казаното му от Принца на земята. Точно това щял да прави следващия ден.

Междувременно в утрото на третия ден Сид, рицарят с бялата пелерина, достигнал до абсолютно същата идея, до която бил стигнал и Нот. И той знаел, че Гномът е този, който трябва да бъде попитан къде ще израсне Вълшебната детелина. Затова цял ден се опитвал да го намери. Разпитвал за него множество странни същества и накрая го открил – само няколко минути след като Нот си бил тръгнал, оставяйки сърдития Гном пред един от входовете на неговата пещера с безкрайните ѝ коридори.

- Ти ли си Гномът на Омагьосаната гора – този когото нариат Принца на земята? – попитал Сид, докато слизал от коня си.

- Да, аз съм. Ох, ето още един умник! Ти пък какво искаш?

- Ами виж, казаха ми, че след пет дни, считано от днес, една Вълшебна четирилистна детелина ще се появи в тази гора и ... – Сид не могъл да довърши изречението си. Гномът почервенял като домати и поел толкова дълбоко въздух, та изглеждало, че лицето и гърдите му всеки момент ще се пръснат.

- Защо, за Бога, сте се заловили с тази Вълшебна детелина? Вече казах на другия рицар – в тази гора никога не е имало Вълшебни детелини. Детелините не могат да растат в гората, толкова е просто. Който ти е казал, че могат, е сбъркал. Или пък те е

излъгал. Или пък е прекалил с пиенето. Я по-добре се връщай в замъка си или пък върви да спасиш някоя изпаднала в опасност дама. Тук само си губиш времето.

Сид се опитал да прецени какво става - според Мерлин Вълшебната детелина щяла да се появи в гората, а пък според Гнома било невъзможно при дадените обстоятелства каквато и да е детелина да израсне когато и да било в Омагьосаната гора. Само че най-вероятно и двамата казвали истината. Да се продължи търсенето на Вълшебната детелина при тези обстоятелства щяло да бъде загуба на време. Ако при тези обстоятелства никаква детелина не може да порасне тук, тогава трябвало да се разбере какво било нужно на детелините, за да растат. Затова Сид попитал Гнома, като се стараел да го укроти:

- Чакай, успокой се. Значи ти казваш, че никога не е имало детелини... където и да било в омагьосаната гора.

- Никога! Ама никога! – натъртил Гномът и с мърморене тръгнал да се прибира в дома си.

- Не си отивай, не си отивай още, моля те. Каж ми защо е така. Искам да знам защо в тази гора никога не е имало детелини.

Гномът се обърнал и рекъл:

- Заради почвата. Очевидно е, че причината е почвата. Никой никога не е прекопавал тази почва. Никой не си е правил труда да я обработва, да подобри качествата ѝ. За да растат, детелините искат прясна пръст, а в тази гора никой не я е обновявал. Тя винаги си е била една и съща. Как очакваш тук да растат детелини?

- Значи, Гноме, Принце на земята, ако искам да имам шанс – да видя как в гората израства детелина ... трябва да обнова почвата, да я променя, така ли?

- Разбира се. Нима не знаеш, че можеш да постигнеш нещо ново, само когато правиш нещо ново. Ако пръстта не се промени, нещата си остават същите – никаква детелина няма да израсне...

- А знаеш ли откъде бих могъл да намеря известно количество нова пръст?

Гномът почти се бил скрил в своята бърлога и ръката му вече посягала да затвори дървената врата, която отделяла жилището му от света на земната повърхност. Въпреки това той отговорил на Сид:

- Нова пръст може да се вземе от едно място близко до земята на Каулите, само на няколко мили оттук. Това е девствена почва, която никога досега не е използване. Каулите, дванадесетокраките крави – джуджета, ходят там по нужда, така че пръстта е пълна с тор. Това действително е идеална пръст.

Рицарят възторжено благодарил на Гнома. После, изпълнен с ентузиазъм, скочил на гърба на своя бял кон и препуснал към земята на Каулите. Знаел, че шансовете му са малки, но това поне било стъпка напред.

Сид достигнал земята на Каулите по залез. Не било трудно да намери описаната от Гнома пръст. Това наистина била прясна, рохка, чиста почва, а можело да се каже – и богато наторена. Той напълнил с пръст само две торби – прикачените към седлото му – но това количество било достатъчно да покрие малко парче земя.

Малко по-късно Сид се оправил с двете пълни с нова пръст торби към едно закътано местенце в гората, далече от всякакви села. Избраното място изглеждало подходящо. Рицарят разчистил всички бурени. След това изкопал старата пръст – тази

която никога не била подменяна, първоначалната почва – изринал я и на нейно място изсипал новата, прясна пръст.

Когато приключил, легнал да поспи. Бил донесъл почва, достатъчна да покрие само няколко стъпки земя. Дали тя щяла да се превърне в избраното място – онова, на което щяла да израсне Вълшебната детелина? Понеже бил реалист, Сид мислил, че изглежда невъзможно да е чак такъв късметлия. Само няколко стъпки в сравнение с милиони акра – това било шанс едно на сто милиона. Ала той бил направил нещо наистина важно – бил сторил нещо различно, неправено дотогава в тази гора. Ако там никога не е имало детелина, ако никой никога не бил намирал такива цветя на това място, това било така, защото всички, които се опитвали да ги намерят, правели абсолютно същите неща, каквито и тези преди тях. Тъй като бил истински рицар, Сид знаел, че да направиш нещо по различен начин е първата крачка към успеха.

Все пак той си дал сметка, че шансовете му са нищожни – дали мястото, което е избрал, за да изсипе там пръст, щяло да се окаже точно това, на което ще израсне Вълшебната четирилистна детелина? Ала рицарят бил научил поне една причина, обясняваща отсъствието на детелини в гората – и със сигурност щял да научи и други на следващия ден.

Сид легнал и отпуснал глава върху земята, загледан в пръстта, която току-що бил посипал. Мислел си че Гномът му е казал истината, но своята истина. Знаел, че и Мерлин е казал своята истина. Това били две истини, които очевидно си противоречали, ала след като прибавил нова пръст върху първоначалната почва, това противоречие изчезнало. “Това, че в миналото тук не е имало детелини, не означава, че няма да има и в бъдеще” – мислел си рицарят.

Той се унесъл в сън, представяйки си, че от новата пръст, която донесъл, пониква детелина. Тези мечти му помогнали да забрави колко малко вероятно било няколкото стъпки пръст да са мястото, на което съдбата щяла да приветства разцъфтяването на Вълшебната детелина.

Паднала нощта. Оставали само четири дни.

Трето правило на добрата сполука:

Ако в момента нямаш Добра Сполука, причината би могла да е в това, че условията ти на живот не са променени. За да постигнеш Добра Сполука, трябва да създадеш нови условия.

Четвъртото утро дошло някак много бързо. Песента на кадънките, чеврвеношийките, косовете и лястовиците накрая заглушила свиренето на щурците. Нот хапнал малко диви ягоди и се покачил на коня си. Настроението му не било оптимистично. Това, което му казал Гномът, наистина го притеснило. Просто и ясно: “Детелините не могат да растат в гората”. Като че ли това не било достатъчно, ами онзи добавил и че в цялата Омагьосана гора никога не било имало дори една детелина. А Гномът знаел какво говори.

Въпреки всичко Нот продължавал да мисли, че Гномът може би го бил излъгал. Убеждавал сам себе си, че Принцът на земята не му бил казал истината. И макар че тази мисъл не го отвела до нещо конкретно, тя поне го поуспокоила. Нот решил през този ден да потърси някого другого, който би могъл да му даде информация, различна от тази на Гнома. Така все пак можело да му потръгне.

След като яздил повече от пет часа, рицарят чул че наблизко тече поток. Понеже усещал жажда, а сигурно и конят бил жаден, той поел по звуците, които издавала течащата вода, докато се изравнил на брега на голямо езеро.

Езерото било много красиво. Повърхността му била покрита с водни лилии, цъфтящи в червено и бяло. Рицарят поел няколко глътки вода и седнал на брега, а в това време конят му жадно пиел. Внезапно зад гърба му прозвучал глас, който го накарал да скочи на крака:

- Кой си ти? - бил глас на жена – сладък, но дълбок, нежен, но плътен, примамлив, но и предизвикателен. Нот се обърнал и видял Господарката на езерото.

Господарката била изумителна жена – невиджани красива, направо съвършена. Тялото и било оформено от извисяващи се водни пръски и пара, като долната му част се сливала с повърхността на езерото.

Нот бил чувал за нея. Той бързо съобразил, че може да получи от Господарката на езерото някаква информация, която да направи мисията му по-малко невъзможна.

- Аз съм Нот, рицарят на черната пелерина.

- Какво правиш върху черния си кон тук, на брега на моето езеро? Вече пи вода. Сега какво искаш? Ти разбуди моите водни лилии, а това е времето им за дрямка – те спят през деня и пеят през нощта. Сега, след като ги събуди, лилиите ми няма да пеят тази нощ, а тяхното пеене пресушава водите на езерото. Ако лилиите не пеят, водите не могат да се изпаряват и езерото прелее ще прелее и ще предизвика наводнение, което ще удави много цветя, храсти и дървета и те ще загинат. Така че замълчи, не вдигай шум и си отивай! Не събуждай моите водни лилии!

- Чакай, чакай – прекъснал я рицарят – Твоите проблеми не ме интересуват. Скоро си отивам. Просто искам да те питам нещо. Ти си Господарката на езерото и разпределяш водата в цялата Омагьосана гора, ти напояваш всяко кътче на тази гора, та затова ми кажи – къде в нея растат детелини?

Господарката започнала да се смее. Смяла се подигравателно, но и с искрена радост. Смехът и бил силен, но сдържан, звънлив, ала дълбок. Накрая спряла да се смее – лицето и добило отново сериозно изражение и тя казала:

- Нито една детелина не може да расте в гората. Не виждаш ли, че моята вода прониква във всяко кътче на Омагьосаната гора, като се просмуква през стените на езерото – не ти ли прави впечатление че тя не тече в реки и потоци? Да си виждал някъде локва? Детелините се нуждаят от много вода. На тях им трябва поток, който постоянно ще им осигурява влага. В тази гора не ще намериш и една детелина.

Господарката на езерото изчезнала във водата. Изненадващо хилядите капчици и парата, които били приели формата на човешко тяло, просто се разпаднали и се слели с езерната повърхност.

Само че Нот не обърнал кой знае какво внимание на чудесата, на които току-що бил станал свидетел. Омръзнало му да слуша една и съща история. Изображението му останало сериозно и дълбоко замислено. Той се опитвал да разбере какво всъщност става – и започнал да осъзнава, че май късметът няма да му се усмихне. Това дълбоко го уплашило – почувствал страх по-силен и от онзи, който го връхлетял след разговора с Гнома.

- Трябва да намеря някой, който да ме увери, че късметът – Вълшебната детелина – може да се появи в Омагьосаната гора - повтарял си рицарят отново и отново.

Нот започнал да намразва късмета. Направо отвратително – да бъде едновременно най-желаното и най- непостижимото нещо! Рицарят вече на издържал така. Докато чакал щастието да му се усмихне, Нот все повече потъвал в смут и тревоги – но това било единственото, което можел да направи. И все пак – дали не можело да се предприеме и нещо друго?

Нот яхнал коня си и през останалата част от деня яздел напосоки из Омагьосаната гора, надявайки се да има достатъчно късмет, та да открие Вълшебната четирилистна детелина.

Този ден рицарят Сид се събудил малко по-късно от предишния. Той стоял буден до късно през нощта, защото подготвял прясната нова пръст, затова решил да поспи един час повече. После разделил една ябълка с белия си кон и се замислил върху нещата, които му предстояли да извърши през деня.

- Вече осигурих пръстта – си рекъл Сид – Сега трябва да разбере колко вода ще е нужна, за да я напоя. Знам, че шансът да съм избрал правилното място е много малък. Но пък, ако имам достатъчно късмет и това все пак се окаже вярното място... тогава трябва да съм сигурен, че почвата е добре напоена.

Повече нямало какво да се умува. Всеки рицар знаел, че без съмнение най-добрата вода в Омагьосаната гора принадлежала на Господарката на езерото.

Отнело му доста време, за да открие езерото. Наложило му се да пита за него някои от най-недружелюбните и зли животни в цялата гора. Когато достигнал брега му, били изминали само няколко минути, откакто Нот си бил тръгнал. Белият рицар се приближил към водата много, много бавно. Вървял без да вдига шум, ала случайно стъпил върху един жълто-червен охлюв, който звучно изпищял. Господарката на езерото тутакси се издигнала от повърхността в цялото си великолепие. Тя отново занареждала:

- Какво правите ти и твоят бял кон край моето езеро? Какво искаш? Разбуждаш моите водни лилии, а сега е времето им за дрямка. Моите лилии спят през деня и пеят през нощта. Ако ги събудиш сега, довечера няма да пеят. Ако лилиите не пеят, водата не се изпарява, а ако това се случи, езерото ще прелее – ще стане наводнение и много цветя, дървета и други растения ще се окажат под водната повърхност и ще загинат. Така че млъкни, запази тишина и си отивай! Не събуждай моите водни лилии!

Сид бил зашеметен – не само от вдъхващото страхопочитание появяване на Господарката, на което току ще бил станал свидетел, но и от проблема, който тя му представила. Рицарят трябвало да осигури напояването на избраното от него място, но пък нямало начин да не събуди водните лилии, ако цял ден черпи вода от езерото.

Нещата взели да се усложняват. Никъде другаде в Омагьосаната гора нямало каквато и да е вода. Добре де, какво можел да направи той? Поне имал основания да твърди, че е опитал да стори най-доброто, на което бил способен. И понеже не знаел какво да прави през останалата част от деня, Сид се замислил върху проблема на Господарката на езерото - можел пък на нея да бъде от някаква полза.

- Защо никъде от езерото не изтича вода? Всички езера дават начало на реки и потоци.

- Защото аз... защото аз... – за първи път гласът на Господарката на езерото изгубил контрастните си нюанси и не изразявал нищо друго, освен тъга. Имало болка в него.

- Защото в моето езеро – казала тя – няма приемственост. Нито една река не води началото си от мен. Водата само идва при мен – пада отгоре или се влива; аз единствено получавам вода, но от мен не тръгва нито един поток. Затова винаги трябва да съм сигурна, че водните лилии спят през деня, за да пеят през нощта. Така денем не мога да спя, защото бдя над съня на лилиите, а нощем техните песни отново ме държат будна. Аз съм робиня на моята вода. Моля те, отивай си и не събуждай водните ми лилии.

Сид осъзнал че онова, което липсвало на езерото е точно това, което му трябвало на него самия – поток.

- Мога да ти помогна – казал той на Господарката на езерото – Но първо ми кажи: знаеш ли от колко вода се нуждаят детелините?

Господарката отговорила:

- Имат нужда от много напояване. Трябва им пряк източник на вода – поток. Почвата, на която растат детелините, се нуждае направо от заливане с вода.

- В такъв случай... да, в такъв случай аз мога да ти помогна – а ти можеш да помогнеш на мен!

- – Шшшт! Не викай толкова, че вече събуди една лилия! Кажи сега.

- Ако ми позволиш да прокапая улей, който да започва от езерото, и така да създам поток, в теб повече няма да се натрупва вода. Няма да вдигам шум. Просто ще издълбая улей в земята и водата от езерото ще потече по него. Така и ти няма да има защо да се тревожиш за твоите водни лилии. Ще можеш да спиш, когато си искаш.

Господарката на езерото явно се замислила. Накрая тя се съгласила.

- Добре. Ала не вдигай никакъв шум.

После – за изумление на Сид – внезапно изчезнала.

Без да губи време, рицарят извадил мечта си и го прикрепил към гърба на коня си така, че острието му да заорава земята; после яхнал животното и го подкарал обратно към избраното място. Докато Сид яздел, мечът прокарал дълбока бразда и водата потекла по нея, освобождавайки езерото от тежкия му товар. Сид постигнал успех – съумял да напои богато своето парче земя, като изградил пряк водоизточник, какъвто до тогава нямало.

Рицарят се приготвил за сън близо да парчето земя, за което се грижел. Той си мислел за току-що случилото се и си припомнял думите, които неговия наставник винаги му повтарял:

“Животът ти връща онова, което даваш на другите. Да помагаш в решаването на чуждите проблеми често е част от решението на своите собствени. Ако споделяш своето, винаги получаваш повече”.

Точно така станало – Сид бил готов да се откаже от водата, за да не събуди водните лилии, и тъкмо се опитвал да помогне на Господарката на езерото да разреши проблема си, като осъзнал, че те двамата се нуждаели от едно и също.

Сигурно, но рицарят вече се тревожел доста по малко дали избраното място от него било това, на което евентуално щяла да израсте Вълшебната детелина или не. Може би се чувствал донякъде глупаво от това, че положил такива големи усилия, за да удовлетвори нуждите на една единствена детелина и то на място, където тя вероятно нямало да израсте. Всъщност не било така. Осъзнаването, че прави това, което трябва да направи, му давало сигурност, която омаловажавала въпроса дали е имал достатъчно късмет да определи правилното място. Защо ли? Сид не знаел. Вероятно най-правилното действие след осигуряването на новата почва било именно да я напои. Той просто правел каквото е трябвало и това го карало да се чувства добре – по-добре дори отколкото ако знаел дали е избрал вярното място или не.

Наистина, той си давал сметка, че е малко вероятно парцелът, където бил донесъл нова пръст и осигурил достатъчно вода, да се окаже тъкмо мястото, на което ще израсне Вълшебната четирилистна детелина. Ала рицарят вече знаел две причини, поради които в гората никога не били расли детелини – и бил сигурен, че на следващия ден ще научи още.

Сид положил глава на земята и преди да заспи се вгледал в новата пръст, сега обилно напоена от потока. И тази нощ той видял в съня си Вълшебната детелина да пониква и се извисява нагоре. Това го накарало да се почувства щастлив.

Настъпила нощта. Оставали само още три дни.

Четвърто правило на добрата сполука:

Да открием нови възможности за Добра Сполука не означава да търсим единствено това, което ще донесе полза само на нас самите. Създаването на условия за подпомагане на другите хора, прави постигането на Добрата Сполука по-вероятно.

На следващата сутрин Нот, рицарят на черната пелерина, се събудил доста обезкуражен. Според ова, което му казали Гномът и Господарката на езерото, той, простичко казано, си губел времето. Дали си заслужавало да продължава? Рицарят Нот се замислил какво е спечелил и какво е загубил. Все пак пътуването да Омагьосаната гора било дълго и след като така или иначе бил тук, по-добре било да остане до края. Нот не знаел какво да прави. Сега кого можел да попита? Черният рицар яздел безцелно из гората, без да знае къде да отиде. Вече бил срещнал всички странни създания, даже тези, които били единствени по рода си, уникални дори за Омагьосаната гора – но детелина не открил.

Докато яздел, той не отделял очи от земята и търсел какъвто и да е знак, който можел да му подсказва къде ще израсне Вълшебната детелина. Внезапно осъзнал, че не е разговарял със Секвоя, първата обитателка на Омагьосаната гора. Тя все щяла да знае нещо.

Нот стигнал до самия център на гората. Секвоя била първото дърво, родено в омагьосаната гора, затова тя се извисявала точно в центъра. Рицарят слязъл от коня си и се запътил към нея. Той знаел, че в Омагьосаната гора всички живи същества – та дори и някои от неумрушените предмети - могат да говорят. Затова извикал към дървото:

- Секвоя, Кралице на дърветата, можеш ли да говориш?

Отговор не последвал. Рицарят Нот опитал още веднъж:

- Секвоя, Кралице на дърветата, на теб говоря. Моля те, отговори ми. Нима не знаеш кой съм? Аз съм Нот, рицарят.

Секвоя размърдала ствола си и отговорила на рицаря:

- Знаем кой си. Не ти ли е известно, че познавам всички дървета в тази гора? Нима не знаеш, че чрез листата си всички, ама абсолютно всички дървета в гората са непрекъснато във физически контакт помежду си? Новините се разпространяват бързо по нашите клони. Питай, каквото ще те пита, ала след това си отивай. Уморена съм. Вече съм на повече от две хиляди години. Говоренето ме изморява.

- Ще бъда кратък – отвърнал Нот – Беше ми казано, че след три дена, считано от днешния, Вълшебната четирилистна детелина на безграничния късмет ще израсне в Омагьосаната гора. Ала и Гномът, и Господарката на езерото ми казаха, че в тази гора никога не са расли детелини. Ти жевееш в гората от самото и създаване. Знаеш всичко, което се случва в нея, защото винаги си общувала и продължаваш да общуваш с всички дървета. Въпросът ми е съвсем прост: вярно ли е, че в тази гора никога не е имало детелини?

Секвоя не бързала да отговори. Тя се пунала в спомените си две хилядолетия назад, минавайки през всяка година от своя живот, отбелязана с по един от двете хиляди кръга в сърцевината на широка ѝ ствол. Това отнело доста време. Минутите отлитали и рицарят Нот станал нетърпелив:

- Хайде де, отговори ми. Бързам – взел да мъкна той.

- Мисля. Опитвам си да си спомня. Като повече хора и ти си нетърпелив. Трябва да си като дърветата – изпълнен с търпение.

Изтекли още пет минути. Рицарят Нот съвсем изгубил търпение и се обърнал да си ходи, като решил, че Секвоя отказва да отговори. Тъкмо когато се качвал на коня си, тя проговорила. Като някой библиотекар, който прехвърля две хиляди тома в търсене на някоя конкретна книга в своята библиотека, Секвоя приключила търсенето на спомените си и отговорила:

- Вярно е. В Омагьосаната гора никога не е имало детелини. Особено пък Вълшебна четирилистна детелина. Нито веднъж през тези две хиляди години. Никога.

Нот се отчаял. По всяка вероятност информацията на Мерлин била невярна. Или дори още по-лошо ... мисълта, че Мерлин може да го е измамил започвала да се просмуква чак в костите му.

Нот се почувствал дълбоко потиснат. Секвоя била третият обитател на гората, който му казал, че късметът няма да му се усмихне. Този факт така завладял съзнанието му, че не можел да види нищо извън него. Действително, когато някой чуе и други да казват това, което той вече знае, то не води до нищо друго, освен потвърждаване на очевидното. Вманиачен да разбере има ли или няма в гората детелини, Нот не можел да мисли за нищо друго. В подобно състояние човек не може да осъзнае, че трябва да направи нещо по въпроса. Ето защо Нот бил отчаян.

Рицарят Сид се събудил тази утрин по-удовлетворен, отколкото бил предишния ден. Мислел си за всичко, което бил постигнал: новата пръст и многото вода. Ако това било мястото, на което щяла да се появи Вълшебната детелина, сега той трябвало да научи от колко слънчева светлина и от колко сянка тя би имала нужда.

Сид бил рицар, а не градинар, така, че трябвало да се посъветва с някое мъдро същество, разбиращо от растения. Рицарят се запитал на кого ли би могъл да зададе въпроси по тази тема. Внезапно му просветнало:

- Разбира се! Това е Секвоя! Тя е най- мъдрото дърво в гората. Секвоя ще знае от колко слънчева светлина има нужда една детелина.

Сид подкарал коня си към центъра на Омагьосаната гора. Там слязъл от коня и се приближил към дървото, точно като бил направил Нот преди малко.

- Прочута Кралице на дърветата Секвоя, би ли искала да поговорим?

И този път отговор не последвал веднага. Рицарят Сид настоял:

- Уважаема, високопочитаема Секвоя, Кралице на дърветата, ако не си прекалено уморена, бих искал да те попитам нещо. Но ако не можеш да говориш сега, ще дойда по-късно.

Всъщност Секвоя била решила да не отговаря на един арогантен рицар, който идвал, за да задава неуместни въпроси. Но от любезните думи и почитителните жестове на Сид, коленичил пред нея с наведена глава, тя заключила, че той не е нетърпелив и нахален. Белият рицар тъкмо се готвел да си тръгне, когато Секвоя се обърнала към него:

- Наистина съм уморена, но ми кажи какъв е твоят въпрос?

- Благодаря ти, че ми отговори, Кралице на дърветата! Въпросът ми е съвсем простичък: от какво количество слънчева светлина се нуждае една детелина, ако има хубава прясна пръст и добро количество вода?

- Хммм - замислила се Секвоя. Ала този път и отнело съвсем малко време, тъй като отлично знаела отговора - Тя има нужда и от слънчева светлина, и от сянка. Ала ти няма да намериш подходящо място в тази гора. Както сам си забелязъл, Омагьосаната гора е потънала цялата в сянка. Затова тук не растат детелини. Това е отговорът на твоя въпрос. А сега бъди здрав и сбогом.

Ала рицарят Сид не можел да бъде лесно обезкуражен.

- Чакай, чакай. Само още един въпрос, умолявам те! Кралице на дърветата, ще ми позволиш ли да отрежа няколко от твоите клони и от тези на твоите поданицы? Имам ли твоего съгласие?

Секвоя отвърнала:

- Нямах нужда от съгласието ми. Просто трябва да отстраниш мъртвите клони и сухите листа. Никой никога не си е правил труда да почиства дърветата в тази гора, да се грижи за здравето им. Никой никога не е подкастрирал клоните ни. Затова в гората не прониква светлина. Обитателите на тази гора са много мързеливи. Само се шляят насам-натам и оставят всичко за утре. Ако само малко се потрудиш, ще можеш да осигуриш достатъчно светлина и сянка под което и да е дърво. Просто трябва да махнеш изсъхналите клони и листа. Всяко дърво ще се зарадва ако го направиш за него.

- Благодаря ти! Много ти благодаря – казал Сид. Той се изправил, отдалечил се почитително заднешком, а след това отново яхнал коня си.

Рицарят препуснал вихрено върху своя бял кон, докато стигнал мястото, където бил посипал новата пръст и бил осигурил вода за напояване. Дали пък да не се захванел да разчисти клоните на следващия ден? Въсъщност нямало да има нужда от нищо друго – вече щял да има не само подходяща почва и вода, но и достатъчно светлина.

Сега Сид можел да си почине, а следващия ден да посвети на разчистването на клоните. Ала тогава той си спомнил думите на Секвоя. Хората непрекъснато оставят нещата за утре. Припомнил си и един съвет, който винаги му вършел работа: **“Не отлагай работата, която можеш да свършиш сега, за по-късно”**. Наистина, изглеждало като че ли нищо друго не било останало за вършене, та можел да остави окастриянето на клоните за последния ден. Но пък ако го направел веднага, щял да осигури един ден повече, а това със сигурност щяло да му бъде от полза. Ето защо рицарят решил да използва няколкото часа, които оставали до падането на мрака, за да разчисти клоните и листата.

Верен на принципите си, Сид се заел да действа, а не да отлага нещата, които трябвало да бъдат направени.

Той се изкачил до върха на всяко от дърветата в избрания от него район. Не можел да бъде сигурен точно откъде ще навлязат слънчевите лъчи и – за да не поема какъвто и да е риск – почистил от изсъхнали клони едно по едно дванадесет или дори повече гигантски дървета.

Дърветата били много високи и той трябвало да се катери по всяко от тях с помощта на малко въже, което носел със себе си. Понеже нямал необходимите сечива, премахвал мъртвите клони и листа с мечта си. Продължил да работи и през цялата нощ, така отдаден на целта си, като че ли единственото заслужаващо нещо било да окастри тези дървета. Резултатите били отлични.

Сид се чувствал истински щастлив. Странно, но той въобще не мислел дали мястото, където донесъл новата пръст, доставил вода и почистил дърветата около него, е онова, на което евентуално ще израсне Вълшебната четирилистна детелина, или все пак не е то. Сега рицарят знаел всички необходими услови за появата на детелината и ги бил осигурил. Какво ли щял да прави на следващия ден? Може би имало нещо друго належащо за вършене? За да си осигури времето, което евентуално можело да му потръбва, той работил през цялата нощ.

В съзнанието на Сид отново изплувала неговата Вълшебна детелина. Този път той си я представил здраво вкоренена във влажната почва на мястото, което бил подготвил. Видял четирите и листа, оформени на малки сърчица, да се отварят към слънчевите лъчи, процеждащи се през гигантските клони на околните дървета.

Не можел да го обясни, но колкото повече научавал за условията, необходими за израстването на Вълшебната детелина, толкова по-малко се тревожел дали неговото място ще се окаже или няма онова, на което детелината щяла да се появи.

Оставали само два дни.

Пето правило на добрата сполука:

Ако отлагаш изграждането на нови условия, Добрата Сполука никога не идва. Да градиш нови условия понякога е трудна работа, но ... го направи днес!

На шестия ден Нот тъжно бродел из омагьосаната гора. Наистина, той не мислел, че ще открие каквато и да е детелина, но пък и не искал да се връща в двореца сам. Ако щял да става за смях, предпочитал да сподели това изживяване със Сид.

Шестият ден бил най-досадният, който Нот прекарал в гората. Рицарят хванал няколко странни същества и минал край някои невероятни растения, каквито никога

преди това не бил виждал, но не се случило нищо друго, заслужаващо да бъде споменато.

Най-лошо от всичко било чувството на дълбока скръб, което го завладяло, след като разбрал, че няма да има късмет в живота си – бил сигурен в това. Ако не било така, вече щял да бъде намерил Вълшебната детелина – освен, разбира се, ако Мерлин не го бил измамил.

Но ако Мерлин го бил излъгал, защо да не се върнел в замъка? Какво още чакал?

Да чака, означавало да продължи да вярва на Мерлин и да се надява, че ще има късмет – ала чакането само доказвало, че късметът не е на негова страна. Къде бил сгрешил? Защо се чувствал толкова нещастен? “Аз заслужавам да бъда щастлив. Защо късметът не идва при мен?” – питал се Нот.

По този начин рицарят с черен кон и черна пелерина прекарал останалата част от деня. Понеже нямал друго какво да прави, той решил да говори със Стон, Майката на всички камъни. Искал да затвърди в още един разговор това, което вече знаел – че никаква детелина няма да израсне в Омагьосаната гора и че той е човек без късмет.

Не е чудно, че Нот тръгнал да прави това – характерно за хората, които смятат, че нямат късмет, е да търсят други хора, които да потвърдят становището им. **Да се изживяваш като жертва е неприятно, но поне те освобождава от отговорността за неуспехите ти.**

Стон се намирала на върха на Канарата на канарите – непривлекателна планина, изградена само от скали. Да се изкатери човек по нея било мъчна работа, но от върха ѝ Нот можел да огледа по-голямата част от Омагьосаната гора. Може би щял да види някъде Сид и да отиде да говори с него, та да разбере дали той не би искал да се прибират у дома.

Когато черният рицар достигнал върха, там била Стон, Майката на всички камъни, която си говорела с една дванадесттокрила птица. Когато Нот се появил, птицата отлетяла, а Стон му рекла:

- Я виж ти! Ето го един от онези рицари, дето се мотаят наоколо и търсят детелини. През последните четири дена вие сте основната тема на всички разговори в гората. Е, намери ли Вълшебната детелина? – усмихнала му се подигравателно Стон.

- Знаеш, че не съм – отвърнал Нот, видимо подразнен. – Каж ми, Стон, вярно ли е, че в тази гора няма и никога не е имало никаква Вълшебна четирилистна детелина? Или тя расте някъде тук, из тези камънаци? Съмнявам се, че е така – прав ли съм?

Майката на всички камъни не можела да спре да се смее.

- Разбира се, че не е тук! Да не би да очакваш детелина да расте върху камъни? Мога да ти кажа, че си започнал да си губиш ума след толкова дни скитане из Омагьосаната гора. Трябва да внимаваш... ако останеш твърде дълго тук, ще полудееш – като повечето хора, които се мотаят в гората без ясна цел. Не, тук няма детелини. Вълшебната четирилистна детелина не може да расте там, където има камъни.

Нот бавно заслизал от Канарата на канарите, чувайки как смехът на Стон гърми зад него.

Вече нищо не можел да направи. Накрая страховете му се потвърдили. “Няма да имам късмет” – мислел си черният рицар. Тогаваш си спомнил за Сид и това го поразведрило: “Този безумец също няма да открие Вълшебната детелина, без значение

колко ще се мотае из тази гора”. Мисълта за провала на Сид го успокоила и утешила – той дори се почувствал добре.

- След като няма Вълшебна детелина за мен, няма да има и за него – казал той убедително, високо и ясно.

После яхнал коня си и се оправил да търси мястото, където да прекара нощта.

От своя стана, веднага щом се събудил сутринта, Сид забелязал, че работата, която бил свършил предната нощ, си заслужила усилията – слънчевите лъчи огрявали рохката почва, която бил донесъл първия ден, и той се убедил с удовлетворение, че върху всяка педя земя паднала достатъчно светлина, но имало и необходимата сянка. Почувствал се горд от себе си. Бил щастлив. Бил донесъл и насипал нова пръст, бил почистил короните на дърветата, за да позволи на слънчевите лъчи да достигнат земята, бил напоил обилно почвата в района. Сега оставало единствено да разбере дали бил открил вярното място – ала той не се притеснявал повече за това.

Този ден бил последният и за Сид било важно да реши как ще го прекара. След като бил извършил всичко, което считал за необходимо, най-умно било да види дали нещо не е останало ненаправено. Както той самият често казвал, чашата била наполовина пълна. Сега трябвало тя да се напълни догоре, в случай че все пак бил избрал правилното място, на което - според предсказанието на Мерлин – щяла да израсне Вълшебната детелина. Сид разсъждавал за това предишната нощ – нужно му било да прецени дали нямало още нещо наложително.

Пръст, вода, слънчева светлина ... какво друго можело да е необходимо?

И Сид прекарал шестия си ден в гората, питайки всички същества по пътя си дали знаят нещо – освен пръст, вода и слънчева светлина, – което е нужно да израсне една Вълшебна четирилистна детелина. Само че никой не знаел да има такова нещо.

Настъпило пладне и белият рицар вече не се сещал кого повече можел да пита. Усещал нужда от вдъхновение, затова решил да се изкачи до най-високата точка на гората, за да види дали оттам нямало да съзре нещо необходимо и полезно.

Всички рицари знаят, че най-високата точка на Омагьосаната гора е Канарата на канарите, но чак когато я наближил, Сид забелязал колко стръмно се издига тя. Оставал само половин ден до крайния срок, предречен от Мерлин. Дали си заслужавало да се изкачва планината? Дори да получил там необходимото му вдъхновение, после нямало да му остане много време да направи каквото и да е.

Все пак Сид решил да изкачи планината. Защо ли? Просто защото мислел за това, което бил направил и усилието, което бил вложил в него. След всичко постигнато дотук нямало смисъл да не продължи докрай.

Сид се закатерил нагоре, наслаждавайки се на лекия бриз. Когато достигнал върха, седнал там и се заоглеждал – погледът му се плъзнал по хоризонта в търсене на вдъхновение и просветление. Нищо обаче не се случило.

Внезапно някакъв глас го стреснал. Той идвал... изпод задните му части! Това била Стон, Майката на всички камъни.

- Ей, ще ме смачкаш!

Сид скочил толкова бързо, че за малко щял да падне надолу по скалистия склон.

- Говорещ камък! Това е невероятно!

- Не съм никакъв си говорещ камък – аз съм Стоп, Майката на всичките камъни – поправила го тя, забележимо подразнена – Предполагам, че ти си другият рицар, който търси ха, ха, ха!... Вълшебната детелина.

- Ти ли си наистина Майката на всички камъни? В такъв случай ... едва ли разбираш много от детелини, така ли е?

- Естествено, че не знам кой знае колко за детелините – но някои неща за тях са ми много добре известни – отвърнала тя. – Вече казах на другия рицар, дето беше облечен в черно: там където има камъни, четирилистни детелини не могат да растат.

- Четирилистни детелини ли рече? – пак попитал той.

- А, тези с по три листа могат да растат върху почва, в която има камъни. Обаче четирилистните детелини увяхват, когато са върху камениста почва и затова се препоръчва пръстта около тях да е напълно почистена от камъни, за да на пречат на растежа им.

Тази забележка – сравняването между нуждите на една трилистна и една четирилистна детелина – вероятно щяла да има твърде малко значение за повечето хора, но не и за Сид. Той знаел, че е наистина важно да си наясно с неща, за които другите нямат понятие. Освен това си давал сметка, че често ключовите елементи могат да бъдат открити единствено в дребните детайли. **Човек никога не може да види “наглед излишното, но необходимото”, ако търси само очевидното.**

- Разбира се! Как не съм се сетил по-рано! Много благодаря! Трябва да тръгвам, времето лети.

Сид слязъл от Канарата на канарите колкото можел по-бързо. Трябвало да препуска с всички сили към мястото, което бил избрал – не го бил почистил от камъните.

Когато стигнал там, все още разполагал с два часа преди залеза. Изнесъл всички камъни един по един. Впрочем избраният парцел бил пълен с камъни. Дори и ако случайно бил улучил вярното място, Вълшебната детелина пак нямало да израсне там заради камъните.

Сид си дал сметка колко важно било да мисли за чашата като за почти пълна, защото това му помагало да се концентрира върху напълването ѝ и винаги получавал възможност да погледне напред. Отново осъзнал колко жизнено необходима може да бъде информацията, която дават малките детайли. Дори когато всичко изглежда направено, правилното отношение би било да се потърси дали е останало нещо несвършено; винаги ще се намери кой да даде съвет или поне да подметне кое точно трябва да се донави. Всъщност точно това се случило със Сид. Добре, че не оставил разчистването на сухите клони за следващия ден! Ако го бил направил, никога нямало да научи, че трябва да махне камъните от избраното място.

За поредна нощ белият рицар легнал да спи край това сътворено от него място. Още веднъж в съзнанието му дошъл образът на красивата Вълшебна детелина в цялото ѝ великолепие – тя растяла в средата на донесената от него почва, огряна от слънцето, добре напоена без камъни около нея. Тази нощ той си представил и че я взима в ръцете си. Усетил как гладката и повърхност леко гали кожата му, видял наситения зелен цвят на красивите и разперени листа. Дори вдъхнал успокояващия аромат на хлорофил, който разпръсквала Вълшебната детелина. Било толкова реално, че за известно време той бил сигурен, че това е мястото, където щяла да разцъфне детелината. Представял си

я в пълни подробности, с невероятни детайли. Това го накарало да се почувства много добре.

Така или иначе на следващия ден щял да разбере всичко – в това също бил убеден.

Дошла нощта. Оставал само един-единствен ден – денят, в който Вълшебната четирилистна детелина на безграничния късмет щяла да се роди в Омагьосаната гора.

Шесто правило на добрата сполука:

Понякога, дори когато като че ли всичко е извършено правилно, Добрата Сполука все пак не идва. Тогавя потърси привидно излишните, но необходими подробности в дребните детайли.

Последната нощ трябвало да бъде спокойна, но не била – нито за единия, нито за другия рицар. Докато Нот си търсел място, където да преспи, усетил, че конят му стъпва на прясна, току що напоена и почистена от камъни пръст. Малко по-нататък той видял лежащия Сид, чийто кон стоял вързан за едно дърво.

- Сид!

Сид се изправил. Той все още не бил заспал.

- Нот! Как вървят нещата при теб? Намери ли детелината? – попитал Сид.

- Не. Е, всъщност през последните три дена аз не съм я търсил. Още на първия ден Гномът ми каза, че в цялата гора няма нито една детелина, та реших да зарежа търсенето.

- В такъв случай – попитал Сид – какво по дяволите правиш тук? Защо не се върнеш в замъка си?

Преди да му отговори Нот забелязал, че дрехите на Сид са изцапани с мъх от дънерите иа дърветата, а ботушите му са целите в прах от напрегнатата работа през последните три дни в Омагьосаната гора.

- Какво е станало с теб?

- Откакто Гномът ми каза, че в Омагьосаната гора не могат да растат детелини, прекарах цялото си време в изграждане на това място. Погледни! Сега си има нова, рохка пръст – виж колко е плодородна. Последвай ме! Ще ти покажа потока, чието корито изкопах чак от езерото, в което живее Господарката... и виж, виж! – продължавал Сид, силно развълнуван, че има възможност да покаже някому какво е направил – Това са всичките камъни и клони, които отстраних само за два дена, защото не знам дали си наясно, но там...

Нот го прекъснал:

- Ти да не си загубил ума си? Защо за Бога, си работил като скот, за да създадеш тази градинка с големина... само няколко стъпки, след като нямаш ни най-малка представа къде точно ще израсне Вълшебната детелина? Нима не съзнаваш, че тази гора е милиони пъти по-голяма от това малко парченце земя? Не разбираш ли, че не е имало никакъв смисъл да правиш всичко, което си направил, след като никой не ти е казал къде трябва да го направиш? Ти наистина си полудял! Ще се видим, като се върнем в града. Сега отивам да си намрея някое тихо местенце, където да прекарам нощта.

Нот изчезнал в гората. Сид го изпратил с поглед. Бил потресен от думите му. Мислел си “Мерлин каза, че ние можем да намерим Вълшебната детелина, ала не каза, че нищо не трябва да се прави за откриването ѝ”.

Седмо правило на добрата сполука:

На тези, които вярват единствено в шанса, това, че трябва сами да изградят обстоятелствата, им звучи абсурдно. Онези, които сами изграждат обстоятелствата, не се притесняват за шанса.

Последната нощ трябвало да е спокойна... ала не била такава нито за единия от двамата рицари ... пак.

Докато Нот спял, очаквайки светлината на утрото, за да се завърне в замъка си, някакъв шум го събудил така стряскащо, че той скочил на крака и само след секунда мечът му бил изваден от ножницата си.

- Хуу, хууу – това бил гласът на бухала на Моргана. Самата вещица стояла наблизо, частично осветена от позагасналия огън, запален от рицаря.

- Коя си ти? Какво искаш? Внимавай, мечът ми е остър!

- Прибери си меча! Идвам да сключа сделка с теб, Нот, рицарю на черната пелерина.

- Сделка ли? Че каква сделка искаш? Не сключвам никакви сделки с вещици, особено пък с теб – имаш ужасна репутация.

- Сигурен ли си? Ами сделката е за... една четирилистна детелина – казала тихо Моргана, като оголила почернелите си зъби, потрила набръчканите си ръце с дълги нокти и сбръчила острия си гърбав нос в опит за любезна усмивка.

Рицарят Нот прибрал меча си и пристъпил напред.

- Да поговорим тогава. Какво искаш?

- Знам къде ще израсне Вълшебната четирилистна детелина.

- Давай нататък! Не губи повече време! Каж ми – настоял нетърпеливо Нот.

- Ще ти кажа, но първо трябва да ми обещаеш, че ще изпълниш своята част от сделката.

- И каква е моята част от сделката? – попитал Нот, съвсем загубил търпение.

- Искам да убиеш с меча си Мерлин, когато го откриеш!

- Какво? Защо да убивам Мерлин?

- Защото те измами. Мерлин знае не по-зле от мен къде ще израстне Вълшебната детелина. Сделката, която ти предлагам е проста: аз ти казвам къде да намериш четирилистната детелина, а ти убиваш Мерлин. Късмет без ограничения за теб и край на моите проблеми във вещерството. Като убиеш Мерлин, ти лесно ще се добереш до Вълшебната детелина, а аз ще се отърва от най-големия си противник.

Нот се чувствал толкова измамен и объркан, а и така му се искало да накаже Мерлин, че се съгласил. Това не било странно – **когато някой загуби вяра в изграждането на Добрата сполука, му се струва естествено да се опита да си я купи от първия, който му я предложи. Всъщност тези, които вярват, че щастието се**

намира, винаги смятат, че могат да го открият лесно и без усилия. Точно това се случило на Нот.

- Сключваме сделката! Хайде сега ми кажи къде ще се появи Вълшебната детелина!

- Не забравяй, че си ми дал думата си! Вълшебната детелина ще покълне утре в ... градините на кралския замък. Тя никога не се е появявала в тази гора...

- Какво? – извикал Нот, като не можел да повярва на това, което току що бил чул.

- Разбира се! Не схващаш ли? Мерлин се опита да измами всички рицари с тази стратегия – предложи изпитание на всички рицари да търсят детелината в Омагьосаната гора, за да дойдат тук и просто да си губят времето. Мерлин се надяваше, че ще тръгнат повече, но дойдохте само вие двамата. Така или иначе той успя да отклони вниманието на всички от кралските градини. Никой дори не предполага че Вълшебната детелина може да бъде открита именно там. Мерлин ще отиде утре в кралските градини и ще си я вземе. Трябва да побързаш. Отне ти два дена да дойдеш дотук, но сега имаш на разположение само една нощ, за да се върнеш. Скачай на седлото и не спирай да препускаш през цялата нощ, дори и накрая конят ти да се строполи мъртъв от изтощение!

Нот бил бесен. Най–накрая всичко се изяснило. Това обяснявало защо абсолютно всеки от обитателите на Омагьосаната гора го взимал за глупак, прекарващ времето си в очакване да намери Вълшебната детелина, която никога нямало да се появи там. Нот се метнал на коня си и изчезнал между дърветата с голяма бързина. Черният рицар се понесъл към обитаемата част на кралството, насочвайки се към двореца.

Осмо правило на добрата сполука:

Никой не може да ти продаде Добра Сполука. Добрата Сполука не се продава. Не вярвай на тези, които продават щастие!

Вещицата избухнала в силен, злобен смях, а после се отправила на север, където знаела, че прекарва нощта Сид.

Сид спокойно спял – толкова спокойно, че на бухала се наложило да надава три дълги крясъка, за да го събуди:

- Хууу, хуууу, хуууу!

- Кой е там? – попитал Сид, като скочил на крака и поставил ръка на дръжката на меч си, готов да го извади.

- Не се страхувай! Аз съм Моргана, вещицата.

Сид останал нащрек.

- И какво искаш от мен?

Вещицата била подла. Всъщност искала две неща: първо Нот да убие Мерлин и второ – тя самата да убеди Сид да напусне района, за да запази за себе си Вълшебната детелина, в случай че на следващия ден цветето израсне някъде в гората. Моргана измислила друга лъжа за пред Сид.

- Утре ще покълне Вълшебната детелина. Ала Мерлин те излъга. Това не е детелината на безмерния късмет, а ... цветето на нещастieto! Аз самата изрекох проклятието: “Който откъсне детелината, ще умре до три дни.” Но ако никои не я откъсне утре до залез слънце, Мерлин ще умре още същата нощ. Ето защо той подлъга теб и другия рицар – за да е сигурен, че един от двамата ви ще умре вместо него. Целта на Мерлин е детелината да бъде откъсната от някой утре преди залез. Връщай се в твоя замък – Нот вече се върна в неговия.

Вещицата била много хитра – с постъпката си тя не оставила никакъв изход на Сид, рицаря с бял кон и бяла пелерина. Ако на другия ден той откриел Вълшебната детелина, нямало да знае какво да прави. Та нали, ако я откъснел, щял да умре! Ами ако Мерлин бил все пак прав и това действително била детелината на Добрата Сполука?

Най-лесният начин бил просто да последва Нот – да напусне гората, без да се сблъсква с проблема. Сид се замислил за няколко секунда, а после рекъл на вещицата:

- Добре. В такъв случай тази нощ си тръгвам.

Вещицата се ухилила.

- Само че ще отида да се срещна с Мерлин. Ще го помоля да откъсне Вълшебната детелина със собствената си ръка. Проклятието, за което ми каза, подчертава, че който и да откъсне детелината ще умре до три дни, но ако я откъсне Мерлин, той няма да умре. По този начин проклятието ще бъде напълно унищожено, защото този, който ще умре, ако детелината не бъде намерена, и този който може да откъсне детелината без да умре е един и същи човек – Мерлин. Така Мерлин ще бъде спасен и ще ми даде Вълшебната детелина.

Сид надхитрил вещицата, която повече не се усмихвала. Тя разбрала, че белият рицар не се хванал в капана ѝ, затова се обърнала с бухала на рамо, качила се на метлата си и бързо се отдалечила като куче с подвита опашка, мърморейки високо.

Сид се замислил над току-що случилото се. Знаел, че Мерлин никога никого не е мамил. Тогава как бил могъл Нот да повярва на такова нещо или на каквото и друго, казано му от вещицата? След като бил рицар, нима не знаел, че най-важното е да не изгубиш вярата си на крачка от целта?

Сид бил виждал много рицари да губят надежда и да се отказват, когато Добрата Сполука не се яви бързо, затова бил научил колко е важно да останеш верен на онова, което считаш за правилно.

Преди да заспи отново, белият рицар мислел за важността на това да не променяш целта си с тази на някой друг – иначе току виж вместо собствената си цел си изпълнил онова, което цели вещицата. Добрата Сполука винаги се появява, когато човек остане верен на своята цел, задача, мисия и намерение.

Когато заспивал Сид си припомнил думите, които неговият наставник винаги му казвал: “Не се доверявай на този, който иска да ти продаде щастие.”

Девето правило на добрата сполука:

След като си създад всички условия, бъди търпелив и не се отказвай! За да се появи Добра Сполука, трябва да имаш вяра.

На следващата сутринта Сид се събудил някак си неспокоен. Седнал до мястото, което бил приготвил и зачакал. Часовете минавали, но нищо не се случвало.

Денят напреднал, а все още нищо не се било случило. Сид си казал:

- Е, поне може да се каже, че изживях пълноценно всеки един от тези дни в Омагьосаната гора. Направих всичко, което смятах, че е правилно и необходимо да бъде сторено. Разбира се, беше твърде малко вероятно да съм открил точното място, където ще израсне Вълшебната детелина.

Ала внезапно се случило нещо съвсем неочаквано.

Вятърът, Господарят на съдбата и късмета, който несъмнено властва над предопределението, зашумял в листата на дърветата. Съвсем скоро малки семенца, изглеждащи като песъчинки от зелено злато, започнали да ваят към земята. Това били семена на четирилистни детелини, като всяко щяло да поникне едно вълшебно цвете на добрата сполука! Семената валели в неизброими количества и най-вероятното било, че те не падали само там, където стоял Сид, а из цялата Омагьосана гора, върху всяко нейно кътче.

Нещо повече – семената на четирилистните детелини не валели единствено над Омагьосаната гора а из цялото кралство. Те се сипели върху главите на онези рицари, които не приели изпитанието на Мерлин, летели във въздуха над странните горски създания, падали върху Гнома и Секвоя, върху Господарката на езерото, върху старата Стон... та дори и върху Нот и Моргана. Всъщност семена на четирилистни детелини валели навсякъде.

Обитателите на Омагьосаната гора не им обръщали внимание. Те знаели, че е настъпил сезонът, в който веднъж годишно този странен, безполезен и досаден златно-зелен дъжд се изсипва отгоре им. Абсолютно всяка година това събитие дразнело горските същества, но от него явно нямало отърваване.

След пет минути дъждът от семената на четирилистни детелини спрял. Мъничките златно-зелени песъчинки се топели като снежинки в момента, в който докоснели земята. Просто угасвали, все едно че били паднали в пустиня.

Така милионите семенца, които се посипали върху Омагьосаната гора, не дали живот на нито една детелина...

Ала все пак няколко стотини семена паднали върху малкото място с рохка пръст, където имало и слънчева светлина, и сянка, достатъчно вода и нямало нито един камък. Единствено от тези семена поникнали четирилистни детелини и то за много кратко време – стотици Вълшебни детелини, достатъчни да даряват късмет през цялата година, до следващия дъжд от семенца. С други думи – неограничен късмет.

Сид останал неподвижен, вперил поглед в Добрата Сполука, която сам изградил, а после коленичил в знак на благодарност и от очите му покапали сълзи. Когато рицарят забелязал, че вятърът стихва, той поискал да се сбогува с него и да изрази своята признателност за това, че е довял семената. Затова казал:

- О Ветре, Господатю на съдбата и късмета, къде си? Искам да ти благодаря!

А вятърът отговорил:

- Не е нужно да ми благодариш. Всяка година по това време донасям листата на четирилистни детелини и ги разпръсквам из цялата Омагьосана гора и по всички краища на кралството. Аз съм Господарят на съдбата и късмета. Аз не дарявам щастие, както вярват мнозина, а само следя то да бъде разпръснато по равно навсякъде. Сега Вълшебните детелини покълнаха, защото ти създаде необходимите условия за това. Ако някой друг беше сторил същото и той щеше да е осигурил Добра Сполука. Колкото

до мен – аз просто направих това, което винаги правя. **Добрата Сполука, която нося, всъщност е наоколо. Проблемът е, че почти всички смятат, че не е нужно да направят каквото и да било.**

- Всъщност – продължил Вятърът – нямаше никакво значение кое място ще избереш. Важното беше да го подготвиш по начина, по който го направи. **Късметът е сбор от възможност и подготовка. А възможността ... винаги е налице.**

Точно това се било случило. Четирилистни детелини разцъфнали само за Сид, защото той единствен в цялото кралство създал условията, които ги спасили от гибел.

Обратно на това, което много хора смятат, Добрата Сполука не е нещо, което се случва на малцина, дето дори не са си мръднали пръста.

Добрата сполука идва при всеки от нас, стига да е направил нещо.

Това “нещо” се състои единствено в изграждането на условия, даващи сигурност, че тези възможности, които съществуват за всички нас, няма да загинат като семена на четирилистни детелини, паднали върху неплодна земя.

Вятърът отминал нататък, а Сид напуснал Омагьосаната гора.

Десето правило на добрата сполука:

Осигуряването на Добра Сполука се състои в подготовката на условията, необходими за събъждането на възможността. Ала самата възможност няма нищо общо с късмета или шанса – тя винаги е налице.

Нот яздил през цялата седма нощ. Когато стигнал замъка, хълбоците на неговия черен кон били потънали в кръв от камшика и шпорите на ездача, който бързал да стигне до кралските градини навреме, за да откъсне Вълшебната детелина. Щом рицарят приближил крепостните стени, конят му се строполил и издъхнал.

Нот влязъл като вихър през портала на замъка и започнал да нахлува във всяка от залите му, като разритвал и събарял всяко нещо по пътя си. В ръка размахвал оголен меч, лицето му било изкривено, а очите – зачервени от ярост.

Нот решил да отиде там, където бил сигурен, че ще открие магьосника – в разкошната зелена градина на двореца.

Когато отворил стъклената врата, водеща към вътрешността, рицарят забелязал Мерлин да стои в центъра на градината. Той се подпирал на дългата си бяла тояга, а лицето му имало гробовно изражение. Наоколо вече не било градина, а вътрешен двор, който благодарение на усилията, положени от дворцовите майстори през последните седем дни – бил целият покрит с плочки.

Мечът на Нот паднал от ръката му.

- Защо си направил това? Защо си покрил градината с плочки? – попитал той Мерлин.

- Защото, ако не го бях направил, ти щеше да се опиташ да ме убиеш. Нямаше да поискаш да чуеш обясненията ми. Това, което направих, е единственият начин да ти докажа, че вещицата те е излъгала. Аз, магьосникът Мерлин, знам всичко. Знаех, че вещицата ще се опита да ти продаде щастие – щастие, което нямаше да постигнеш. Знаех, че ще дойдеш с намерението да ме убиеш – и после да търсиш много, много

часове Вълшебната детелина, за да разбереш накрая, че тя не е тук. Трябваше да ти попреча да го извършиш.

Нот започнал да осъзнава голямата си грешка. Искало му се е всичко да е лесно. Винаги бил смятал, че заслужава да е щастлив. Точно в онзи момент, докато стоял в градината на замъка, изправен срещу Мерлин, рицарят разбрал колко погрешно било това. Магьосникът продължил:

- Сега вече знаеш, че Вълшебната детелина не е тук. Точно както обещах, тя разцъфна в Омагьосаната гора и то само преди няколко часа. Там имаше предостатъчно Вълшебни детелини, включително и за теб. Но ти се отказа – изгуби доверие в самия себе си. При това не ти се случва за пръв път – винаги си очаквал другите да ти дарят щастието.

Нот се обърнал и така, без кон и без меч, се върнал обратно в замъка си, където прекарал остатъка от живота си в самота.

На следващия ден и Сид пристигнал в града. Първото, което направил, било да отиде до двореца, за да съобщи на Мерлин, че е намерил Вълшебната детелина, цветето на неограничавания от нищо късмет. Искал да благодари на магьосника.

- Мерлин! Мерлин! Виж! – Сид му показал цяла шепа четирилистни детелини, цветя на Добрата сполука. – Дойдох да ти благодаря. Всичко това дължа на теб.

- Въобще не е така! – отвърнал Мерлин – Аз не съм направил нищо, абсолютно нищо.

После магьосникът продължил:

- Ти беше този, който реши да замине за Омагьосаната гора, ти прие предизвикателството между стотици други рицари, ти прецени, че е нужно да се добави прясна, рохка пръст на онова място – при това дори след като ти беше казано, че в гората никога не са расли детелини. Ти пожела да помогнеш на Господарката на езерото – и така промени много неща. Ти беше този, който реши, че не бива да се бави с почистването на клоните и упорито довърши тази работа. Ти успя да погледнеш привидно ненужното и осъзна важността на това да почистиш камъните, макар и всичко вече да изглеждаше напълно готово. Ти имаше необходимата вяра. Не се усъмни в правилността на това, което беше направил, дори когато се опитаха да ти продадат щастие.

- Ала най-важното от всичко, Сид – добави Мерлин – беше, че ти не очакваше да откриеш детелината просто с късмет или с помощта на шанс, а създаде условията това да се случи и го направи по твой собствен начин.

Накрая Мерлин обобщил:

- Ти избра да бъдеш причината за твоята Добра Сполука.

Новото начало на добрата сполука

Изграждането на Добра Сполука включва създаването на условията за нейното проявяване... Добрата Сполука зависи само от теб. Започни от утре и ти също ще можеш да постигнеш Добра Сполука.

Сид се сбогувал с Мерлин със силна приятелска прегръдка. После яхнал своя бял кон и поел да търси приключения. До края на дните си Сид учел други рицари, обикновени хора, а дори и деца на правилата на Добрата Сполука.

Сега, след като знаел как се постига Добра Сполука, той не желаел да пази тайната за себе си. Добрата Сполука трябва да се споделя с хора.

В даден момент Сид се уловил, че мисли върху следното: след като той бил в състояние да създаде толкова много Добра Сполука само за седем дни, какво ли би било ако всички жители на кралството – цялото кралство – се научат да постигат Добра Сполука и го правят до края на живота си?

Из “Добрият късмет” на Алекс Ровира и Фернандо Триас де Бес, изд. “Изток и запад”, София, 2004г.

